

En cap altre dels episodis de l'Evangeli en els que es dona compte d'una curació realitzada en dissabte es consigna com en aquest una noció tan clara de la idea que tenien els fariseus sobre el dia de festa. La idea que en tenien era completament negativa. El cap de la Sinagoga ho diu ben calr: el dia de festa no es pot fer res. En canvi Jesús proclama que el dia de festa es el mes apropiat per a fer obres bones.

En cap altre passatge de l'Evangeli sobre curacions realitzades en dissabte es marca tan clarament el concepte negatiu dels fariseus i el concepte positiu de Jesús sobre la utilització de la festa setmanal, el dissabte jueu o el diumenge cristià, el dia del Senyor. Es tan evident en aquest evangeli el contrast entre la idea farisàica i la de Jesús que tot fa pensar que si Jesús va donar tanta importància a aquesta batalla sobre la utilització del dissabte, si en va parlar tant i si volgué il·lustrar la seva doctrina amb tants de miracles, no era precisament per confondre els fariseus sinó per inculcar-los una idea religiosa bàsica. Si algú pensés que Jesús s'entretenia en un debat acadèmic sobre un tema que avui pot semblar anacrònic s'esposarà a no entendre res sobre la profunditat i la pesia del dia del Senyor. En aquest evangeli, més que en cap altre, Jesús proclama la necessitat de donar un sentit positiu a la festa santificant-la amb accions de gracies i obres de caritat.

El primer llibre de la Bíblia, el Gènesi, explica que havent Deu creat el món, al seté dia va descansar. I diu: "va beneir Deu el seté dia i el va santificar."

L'ingui's en compte que aquesta és la primera vegada que els verbs ~~beneir i~~

"beneir i santificar" surten a la Bíblia, exactament en el segon capítol del Gènesi en el moment de contemplar Deu el conjunt de la seva obra i veure " que era bona en gran manera." Es la primera vegada que el llibre de la Revelació ens inculca per inspiració de l'Esperit Sant la noció de la santedat de Deu.

Des d'aquets moments els verbs "beneir" i "santificar" aniran moltes vegades ~~ee~~ acoblats en la Sagrada Escriptura i en la litúrgia. I sempre que es parli de la festa s'inculcará la obligació de santificar-la.

Al seté dia, el món, o els mons s'oferiren en espectacle al seu Creador. El seté dia Es el primer dia líric de la historia dels mons, ~~quan la creació cessa~~ Acabats els sis períodes-diguem sis dies- de la constitució dels mons, quan la creació cessa, Deu, ~~-o sigui la Trinitat divina-~~ contempla la seva obra i s'entusiasma. Sou capaços d'imaginar en qué pot consistir l'entusiasme de Deu? Si els cors d'àngels ja eren creats, se segur que Deu els va invitar a contemplar l'espectacle del rodar dels mons pel firmament i a escoltar el que en una frase literaria no tan vulgar com sembla en diuen " la música de les esferes." I en ple entusiasme, Deu beneix i santifica, no precisament la creació, sinó el dia, aquell seté dia, o sigui el temps, i d'aquesta benedicció i santificació encara tot el món i tota la creació en viuen i són l'estil del cristianisme. El temps es l'estoig del món, la seva atmósfera, i el temps es beneït i santificat.

El crisme d'aquell seté dia , ple i palpitant de l'entusiasme de Deu, té encara

un resplendor en la poesia de cada diumenge pels que saben santificar-lo. I aquesta poesia ~~de~~ ~~del~~ ~~diu~~ ~~menges~~ dels diumenges i de les festes religioses no morirà mai mentre el món duri. La santedat i la poesia del diumenge la respiren adhuc els que no ~~sab~~ saben santificar-lo. Però sapiguen que aquesta poesia del diumenge és un reflexe de la glòria de Deu, de l'entusiasme del Creador en aquell seté dia. Defensant aquest precepte del Decàleg, Jesús treballava en honor i glòria del Pare.

Beneint i santificant aquell seté dia, que era el primer de la creació acompanyada, foren beneïts i santificats tots els dies de tots els segles i tots els rellotges del món. Es per això que la filosofia de la desesperació no té cap sentit. Tots els dies són sants i bons -diu l'Església - pels que estan en gràcia de Deu, però el diumenge ~~es~~ el balsam de la setmana. En el dia del Senyor, ens invita Deu a reunir-nos amb Ell ~~amb~~ ^{en} família. Quan, al Sinai, ens va manar de santificar les festes ja ens va fer presentir que un dia ens ensenyaria a dir-li " Pare." Santificant les festes ens unim a l'alegria de Deu en aquell seté dia. Es una alegria de fills. I units amb el sacerdot en la missa cantem en el "Gloria" no sense esgarripança:

"Us donem gràcies, Senyor, per la vostra gran glòria."